

Skrivarkursen

"...fortsätt att blunda, så räknar jag ner från fem. Lägg händerna över bröstkorgen. Och när jag kommer till noll så vill jag att ni hälsar er själva välkomna till den här kursen."

Håkan är full av stress. Och är det någonting som han verkligen avskyr så är det att vara stressad. SJ:s syn på punktlighet har bidragit till att han har varit irriterad hela morgonen och nu gör han sitt bästa för att skaka av sig den känslan. Han lägger händerna stilla över bröstkorgen.

Så, nu släpper jag det, tänker han samtidigt som Bills lugna röst fortsätter att räkna ner.

"...ett...noll"

"Välkommen", säger alla 18 kursdeltagare i kör. En del högt och ljudligt, andra nästan som en viskning. Håkan överröstar alla – helt ofrivilligt, han har precis i stunden nästan glömt bort var han är. Han får plötsligt lust att skratta. Sådär galet och helt utan kontroll. Han biter sig själv hårt i läppen och grimaserar. Vad gör jag egentligen här?

Skrivarkurs på Tärna folkhögskola. Med Bill Hillsson, han den där sköna och halvflummiga killen som är så svår att få grepp om. Håkan gillar hans böcker och i samma ögonblick som han hade sett annonsen i Svenskan så visste han att han ville gå. Han var tvungen helt enkelt. Det skulle bli sommarens höjdpunkt. Ett avstamp inför hösten. Så kände han. Han hade haft svårt för att skriva under den senaste tiden. De senaste månaderna. Nej, det senaste halvåret. Omöjligt. Knappt ett ord. En tom datorskärm. Markörens blinkande på en vit bakgrund. Inget mer. Nästan som ett hån. Men nu skulle han ...

"Men jag förstår faktiskt inte varför vi ska behöva göra det där. Allvarligt talat. Sánt vill jag inte vara med på. Ska det verkligen vara nödvändigt? Inför alla andra?"

En kvinna i gruppen avbryter Håkans tankar och Bills, kursledarens, presentation av nästa uppgift. Hon sitter med armarna demonstrativt uppdragna mot bröstkorgen.

"Allting är frivilligt, ingenting är fel eller rätt..."

Bill ler. Ögonen ser lekfulla ut.

"Men jag har inte betalat 3 000 kronor för trams och strunt. Jag är seriös. Jag ska skriva en roman. Inte lalla runt med flummare på folkhögskola i en vecka."

"Du tänker så, vad intressant. Kan du utveckla det? Jag menar, oj! det kan ju komma någon jättespännande ur det här".

Bill ler fortfarande. Stort. Och han pillar lite på sin mustasch. Kvinnan har dragit armarna än närmare kroppen och hon snörper på munnen.

Det skruvas på sig bland kursdeltagarna. Någon harklar sig, en annan trummar med en penna mot bordskanten, en stol skrapar mot parkettgolvet.

Kvinnan med de korslagda armarna har blivit mörk i blicken. Rösten brister nästan när hon börjar prata igen.

”Det här är ju en fars. Så här får det inte gå till. Folk betalar dyra pengar för...”
Lovisa, Håkans bänkgranne, avbryter plötsligt.

”Men titta! Wow! Kolla på himlen!”, säger hon och pekar med ena handen rakt över aulan.

Morgonen och förmiddagen hade varit grå. Nästan oktobergrå. Himlen full av askliknande moln. Nu är de märkligt brandgula. Och de skiner, som upplysta av enorma strålkastare.

Alla på bänkraden på andra sidan salen vänder sig om. Ingen tycks riktigt förstå det märkliga naturfenomenet utanför fönstren.

”Nämen titta! Oj, det där var nytt. Är det någon som har sett något liknande?” Bill skrattar till på det där lite tourettesliknande sättet som han brukar göra.

I samma stund hörs ett högt ljud utifrån. Som en signal. En mistlur.

Det är en signal.

”Det där låter som hessa Fredrik”, säger Håkan. Det var visserligen måndag idag, men det landsomfattande larmsystemet hade testats för en vecka sedan. Det kommer han ihåg för Sauron, hans svarta labrador, hade börjat skälla som besatt i över fem minuter. Det betyder att någonting verkligen har inträffat, tänker han.

”Men, herregud! Är det något som har hänt? Vad är det som har hänt?”, säger kvinnan med de korslagda armarna. Nu står hon upp och viftar med armarna ovanför huvudet. Ögonen är uppspärade.

”Lise-Lotte, sätt dig ner igen. Det är ingenting att oroa sig för. Det är säkert bara någon slags övning”, säger Beata, en av de yngre kvinnorna, hon som säger att hon är uppvuxen i Sigtuna, men låter som att hon kommer från Örebrotrakten. Hon sitter till höger om kvinnan med de tidigare korslagda armarna – Lise-Lotte.

Det knackar på dörren bakom dem. En man i 50-årsåldern, tunnhårig med mustasch och klädd i röda snickarbyxor kommer in i aulan. Han ser nästan på pricken ut som Super Mario. Förmodligen vaktmästaren, tror Håkan. Hans panna glänser av små svettpärlor och han flåsar tungt som om att han hade sprungit för livet alldeles nyss.

”Förlåt, men det är bäst att ni alla kommer med ner till receptionen. Ni måste se det här. De ska

sända på tv. Extrainsatta nyheter. Det är något som har hänt”;

Dödstyst. Ingen säger något. Inte ens Bill. Han står tyst med halvt öppen mun som om han vill säga något, men inte kan.

”Kom. Nu!” Det låter som en befallning. Vaktmästarens ord bryter tystnaden och väcker gruppen. Aulan fylls av ett larm av oroliga röster, stolar som rasar i golvet och fötter som rör sig mot utgången.

Nere i det lilla utrymmet utanför receptionen står tre i personalen, mannen i receptionen och två äldre kvinnor som Håkan tror arbetar i köket. De står samlade runt en tv som hänger på väggen. TV4:s logga syns i mitten av bilden och därunder ett meddelande om extrasändning om fyra minuter.

Tillsammans med vaktmästaren och de tre andra i personalen står nu hela gruppen i det lilla utrymmet och tittar upp mot teven. Helt stilla. Allt som allt 24 personer. Ingen rör på sig och ingen säger någonting. Ingen utom Bill. Han är varken still eller tyst.

”Det är kriget som kommer, nu kommer dom, det är kriget som kommer...kriget, kriget, kriget...”

Han går av och an över stengolvet vid entrén. Fram och tillbaka, med långa kliv och hans händer tycks leva sitt eget liv. I ena stunden slår han med fingertopparna över bröstkorgen medan han i den andra täcker nästan hela ansiktet med handflatorna. Och han fingrar på sin mustasch.

Vaktmästaren tar tre kliv fram mot Bill och ger honom en lavett med öppen handflata över ena kinden. Smack!

”Nu är du fan i mej tyst!”, säger han till Bill och tvingar ner honom på en stol i borstat stål strax utanför det lilla receptionsutrymmet. Bill sitter där med öppen mun, men säger ingenting.

”Det där var väl onödigt”, börjar Håkan säga, men tystnar när vinjetten från TV4-nyheterna drar igång på tv:n.

Alla i sällskapet vänder sig om.

”God eftermiddag! Vi avbryter härmed de ordinarie sändningarna med anledning av det oförklarliga himlafenomen som rapporterats om från samtliga lokala TV4-stationer runt om i landet. Oavsett vem vi har frågat så har alla haft liknande upplevelser. Himlen har lysts upp av brandgula och besynnerliga molnformationer. Det var vid halv niotiden som fenomenet först uppmärksammades av våra medarbetare i Luleå. Vi har TV4:s lokala reporter Annie Johansson med oss.”

”God dag Annie, är du med oss?”

En kornig och fladdrig bild på TV4:s Luleåredaktion dyker upp i rutan. Den kvinnliga reportern står vid

nyhetsdesken.

”Hej Bengt, ja, jag är här”.

”Kan du beskriva hur det började?”

”Ja. Strax efter klockan åtta i morse började vi få samtal från våra tittare norr om Luleå, bland annat från Kiruna och Boden. De rapporterade om samma märkliga molnformationer som vi alla nu kan se. En kvart-tjugo minuter senare drog samma moln hastigt in här över Luleå. Och de har stått still över staden sedan dess.”

”Är det något annat som som du kan berätta om?”

”Ja, för bara en liten stund sedan har skenet blivit mycket starkare och vi har även börjat känna en kraftig lukt av svavel.”

”Av svavel?”

”Ja, det påminner iallafall om det och dessutom luktar det brandrök. Det sticker i näsan.”

”Det är oroande uppgifter du kommer med Annie, har du varit i kontakt med myndigheterna?”

”Ja, polisen har kommenderat in all tjänstledig personal i distriktet. Det är folk överallt på gatorna och stämningen kan i det närmaste beskrivas som panikartad. Vi har bland annat fått in rapporter om krossade skyltfönster och stölder från ett flertal butiker här i centrum. Vänta, nu händer det något...”
Bilderna börja fladdra än mer. Ett kraftigt brandgult ljussken fyller plötsligt hela rutan och sedan blir det svart.

”Annie!? Hallå, är du kvar...? Hallå?”

Bengt Magnusson ser både förbryllad och faktiskt lite rädd ut. Det senare oroar Håkan mer än något annat idag

”Okej. Mmmm. Ingen kontakt? Okej, vi går vidare då.”.

”Vi tappade tyvärr kontakten med vår studio i Luleå, men hoppas återfå den innan sändningen är slut. Vi får gå vidare. Med oss i studion är en av våra meteorologer, Gustav Åström. Vad kan du säga om det vi kan se på himlen, finns det någon naturlig förklaring?”

Gustav Åström är i 30-årsåldern, ljusblond och kortklippt och klädd i en marinblå vardagskavaj. Han flackar lite med blicken innan han svarar.

”Det måste finnas en naturlig förklaring, men jag kan ärligt säga att jag aldrig någonsin har sett något liknande tidigare.”.

”Aldrig någonsin?”

”Nej, faktiskt inte. Och jag har under dagen hört med kollegor runt om i Sverige och även i Danmark och Norge. Ingen kan säga vad det här är för moln. Till formen påminner de till viss del av Cumulonimbus Capillatus, alltså stora bymoln eller åskmoln, men de här molnen är både så ofantligt mycket större och annorlunda i färgen.”

Bengt Magnusson ser ut som att han inte har uppfattat att kollegan besvarat hans fråga. Han rynkar på pannan och mumlar något ohörbart i öronsnäckan. Sedan tittar han rakt in i kameran igen.

”Tack Gustav, det var... hm …tack. Vi har alldeles nyss fått in uppgifter att Luftfartsverket har tappat kontrollen med samtliga av de över 200 flygplan som under förmiddagen befunnit i svenskt luftrum. Många av dessa är passagerarflygplan. Enligt en preliminär siffra rör det sig om totalt cirka 27 000 passagerare. Uppgifterna är dock ännu obekräftade och TV4-Nyhetererna vill betona att vi inte vet om det här har ett samband med det mystiska väderfenomenet eller inte. Vi vill också betona att vi inte vet om dessa flygplan fortfarande befinner sig i luften, om de har störtat eller på säkert sätt har lyckats landa.”

Håkan mår illa. Tungan känns torr och sträv mot gommen, det är som att all saliv försvunnit och att både munnen och halsen fyllts av grovkornig sand. Den kortärmade jeansskjortan klibbar mot ryggen. 27 000 människor. Borta.

”Vad fan är det egentligen som händer?”. Frågan är ställd till honom själv, men han säger den högt.

Beata, den unga Sigtunatjejen, sätter händerna mot munnen och rusar fram till receptionsdisken, grabbar tag i papperskorgen och kräks krampaktigt ut både lunch och frukost.

Ingen säger något.

”... och i nuläget vill alltså vare sig statsministern eller någon annan representant för regeringen uttala sig utan hänvisar till den utannonserade presskonferens som är tänkt att hållas klockan 14 på Rosenbad senare idag. Men vi följer naturligtvis utvecklingen på samtliga TV4-stationer runt om i landet och TV4-Nyhetererna fortsätter att sända hela dagen. Lars-Erik Pettersson, TV4 Göteborg, är du me....”

Bengt Magnusson bryts av mitt i meningen. Det hörs ett högt surrande ljud, nästan som en suck. Därefter svartnar tv-rutan och ögonblicket efteråt slocknar lysrören i taket och läskautomaten i ena hörnet rosslar till för att sedan helt tystna.

Mörkret lägger sig nästan helt över det lilla rummet. Men det stora stengolvet och väggarna vid entrén badar i det brandgula skenet från himlaspelet utanför.

Håkan både svettas och fryser. På stälstolen ute i korridoren sitter Bill och gråter tyst. Erika, den andra kursledaren, sitter på huk intill och stryker mjukt med handen över hans ena kind.

”Det finns säkert en naturlig förklaring till det här. Det måste det göra, eller hur?” säger hon med len röst.

”Tror du det?”, säger Bill lätt stammande. Han torkar ögonen och tittar på Erika.

”Min mobil är död. Jag har ingen mottagning alls. Är det någon annan som har det?”.

Beata har återfått lite färg på kinderna efter att hennes mage lugnat sig. Hon skakar sin Iphone upp och ner. ”Akta, du kan tappa den. Det där hjälper ju inte”, säger Håkan. Nu står alla och fingrar på sina mobiler. Och samtliga är utan mottagning. ”Elen fungerar inte och nätet ligger nere. Något har uppenbarligen hänt. Men vad det är vete fan”, säger Håkan. ”Men hur är det med våra familjer? Vi måste ju få reda på om de mår bra”. Lise-Lotte är lika upprörd som för en halvtimme sedan och viftar fortfarande med armarna. ”Det är ingen idé att sitta här och oroa sig i onödan. De mår säkert bra. Vi får utgå från det tills vi vet mer”. Vaktmästaren, som heter Walter, står i mitten av gruppen. ”Här kan vi inte stå kvar. Jag föreslår att vi går till kafeterian. Där är det mer ljus. Och förhoppningsvis har kaffet inte svalnat än”, fortsätter han. Super Mario räddar dagen. Han är född som ledare, tänker Håkan.

Nästan tio timmar senare är alla samlade i kafeterian. Trots att det är sen kväll är det fortfarande ljust ute. De höga fönstren gör att lokalen badar i ett brandgult sken. Det syns ingen rök, men Håkan känner ändå hur det sticker i näsan. Håkan har tillsammans med Lovisa, Bill och Erika skjutit undan borden och stolarna till den ena kortsidan. På golvet har de lagt ut madrasser och kuddar som de flesta nu sitter på. Till kvällsmat blev det lunchrester, stuvade makaroner och falukorv. Fast kall. Med tanke på omständigheterna så var det knappast någon som hade någon vidare aptit.

Under kvällen har de diskuterat och gissat sig till vad det egentligen är som har hänt. Vad betyder det brandgula skenet? Varför finns det ingen el? Varför luktar det svavel och brandrök? Hur har det gått för deras anhöriga? Och vad ska de göra nu? Där gick åsikterna isär. De flesta tycker att de borde stanna kvar på skolan i ett par dagar och invänta hjälp, men en grupp på sex personer anser att de borde ge sig av snarast möjligt. Helst redan nu..

Håkan är en av dem som vill stanna kvar. Gud vet vad som väntar där ute. Han har onda aningar och mår illa av blotta tanken på att ge sig av ut i det okända.

Beata, Walter och Lise-Lotte tillhör dem som vill ge sig av.

”Skolan har fyra minibussar. Vi får alla plats i dem. Det är fem mil till Örebro, där borde det finnas hjälp”, säger Walter.

”Och hur vet vi det? Örebro kanske inte ens finns längre?”, säger Håkan.

”Det var det löjligaste som jag har hört, det är klart att det finns. En stad kan inte försvinna i tomma intet. Vad tror du det tjänar till att skrämma upp folk på det viset? Jag åker om tio minuter. Den som vill följa med får säga till, ni andra får klara er bäst ni kan”, svarar Walter.

Tjugo minuter senare ser Håkan och resten av gruppen hur den röda minibussen rullar ut från skolparkeringen och försvinner bort i det brandgula skenet. Nu är de bara 18 kvar. Ingen säger något, men alla tänker samma tanke. Att de aldrig mer kommer att få se sina vänner igen.

Tre dagar har gått. Strömmen är fortfarande borta och varken myndigheter eller någon annan har kommit till deras räddning. Det mesta av maten är antingen slut eller har blivit dålig i värmen. Vatten är dock något som de har gott om, då skolan har en egen brunn. Luften är kvalmig och stickande. Två i gruppen har haft svårt att andas då deras astmamedicin inte tycks hjälpa. De flesta ligger och halvsover på madrasserna på golvet. Ingen säger något. Ingen orkar.

Håkan står vid ett av de stora fönstren. Han har tejpat igen springorna så att rök- och svavellukten inte ska slippa in. Men det har inte hjälpt.

Han har stått så här i timmar. Orörlig. Spanande. Han tittar ut i ett fjärran som inte finns. Men. Där borta. Är det inte något som rör sig? Längst där borta vid allén?

”Hej! Hörni... kom och kolla här! Är det inte någon som går där borta?”

Bill och Erika, de båda kursledarna, kommer fram till Håkan.

”...jo, det är nån. Är det inte...är det inte Beata?”, frågar Erika.

Nog är det Beata? Det är en kvinna, det ser Håkan. Hon stapplar fram. Går från dikeskant till dikeskant och är nära att ramla omkull flera gånger.

”Det är ju Beata...kom, vi måste hjälpa henne”, säger Bill och Håkan springer bort till dörren. Erika och Håkan följer efter.

Bill har fått ett försprång. Håkan ser hur han precis hinner fram för att ta emot Beata när hon faller omkull till synes medvetslös. Hennes kläder är i trasor. På vänster arm blossar ett fult brännmärke från handen och hela vägen upp till axeln. Även den ena kinden är bränd. Från ett öppet sår rinner det var.

”Kom igen nu, vi måste få in henne. Hjälp till”, säger Bill och Håkan grabbar tag i Beatas ben. Hon gnäller lite tyst, men ser fortfarande ut att vara medvetslös.

”Vatten. Ge mig vatten”, Två timmar senare har Beata vaknat och halvsitter nu på en av madrasserna med flera kuddar till stöd för ryggen. Erika och en av de andra kvinnorna i gruppen har plåstrat om henne så gott de kunnat, men det varfyllda såret på kinden var svårt att få rent.

Erika kommer med ett stort glas vatten och Beata dricker upp allt i ett svep.

”Vad hände? Var är de andra?”, Håkan ställer frågan som alla undrar över. Beata ser plågad ut. Hon tittar Håkan i ögonen, men begraver sedan ansiktet i händerna.

”Vi kom nästan halvvägs. Två-tre mil kanske. Det var varmt där ute. Mycket varmare än här. Nästan

som i en ugn. Röklukten blev värre och värre ju längre bort vi kom. Och så luktade det så tydligt av svavel. Det kom rök från vägbanan så det var nästan omöjligt att se någonting. Plötsligt så small det till och bilen fick kast. Men Walter lyckades parera och få stopp på bilen. När vi kom ut såg vi att båda framdäcken hade fått punktering. Men det var ingen vanlig punktering, de hade smält av värmen. Asfalten var lika varm och mjuk som om den vore nylagd. Man kunde inte stå still. Och efter en kort stund så small också bakdäcken

”Smälte däcken? Hur?”, frågade Håkan.

”Av värmen förstås. Vägbanan kokade nästan. Jag ville gå tillbaka hit, men Walter och de andra ville fortsätta. Jag...” Beata tystnar. Håkan tar hennes friska hand i sina.

”Jag började backa. Mot samma håll vi kom ifrån. De andra stod kvar vid bilen. Plötsligt började marken skaka och det hördes ett enormt dån. Jag tappade nästan balansen och jag såg hur de andra ramlade omkull och bilen sjönk ner i ett stort hål i marken som öppnade sig. Sen kom elden...”

”Elden? Såg du eld? Var kom den ifrån?”

”Från marken. Vägen öppnade sig och allting brann. Walter, Lise-Lotte och de andra...alla brann. Som facklor. Jag började springa, men hann inte. Eldan kom ifatt och jag brann också. Men jag lyckades rulla mig i vägkanten och släcka elden. Men de andra...ingen klarade sig. Lågorna sträckte sig säkert trettio meter upp i luften. Som ett stort eldhav. De är borta. Alla är borta. Allt...” Beata grät. Precis som flera av de andra i gruppen. Alla var chockade över hennes berättelse. Beata hade precis beskrivit något så totalt främmande så att det var svårt att ta in. Skärselden, var det enda Håkan kunde tänka på när rummet började skaka och stora eldslågor steg upp utanför fönstren.

”Sat kartar...sat kartar...sat kartar...sat kartar” Håkan vaknar av ett entonigt mässande. Han ligger på rygg på en yogamatta. I taket ser han en målad stjärnhimmel. Han tittar sig om. Ribbstolar på väggarna. Handbollsmål. Skolans gamla gymnastiksal. Hans kurskamrater sitter på yogamattor med benen korsade och följer Bills mässande.

En dröm. Det var bara en jävla sjuk dröm...

Lovisa, som sitter till höger om Håkan reser sig plötsligt upp och pekar mot fönstren.

”Men titta! Wow! Kolla på himlen!”

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Niclas Petersson med Poeter.se id #31898 innehar upphovsrätten